

MONACO, het kleine staatje dat van de inkomsten der speelzaal leeft.

KRONEN EN MILLIOENEN

in Monte Carlo

DOOR JUL LEVRIER

Koningen en keizerinnen, zoo goed als millionnaires en internationale gelukzoekers vindt men nergens zoo veel en zoo gemakkelijk als in de beruchte speelzalen van Monte Carlo. Een rijke farmer is evenmin bestand tegen de verleiding om zijn geluk te probeeren aan de speeltafel — die zoo zelden winnen laat — als een prins of een lord van een beroemd geslacht; het zal alleen voor den farmer wat moeilijker zijn om door te dringen in de middelste zaal, die voor de zeer rijke en voornaamste bezoekers gereserveerd wordt. In de vele jaren die ik er doorbracht (de schrijver was 40 jaar oberkellner in het Casino) heb ik vorsten en beroemdheden beter kunnen gadeslaan dan menig hoveling — Keizerin Eugénie, de koningen van Spanje, van België en Engeland, koning Eduard en den prins van Wales. Keizerin Eugénie was altijd zeer opgewonden zoodra zij won, doch, zij behield de winst bijna nooit voor zich zelf. Ik herinner mij, dat ik haar eens een likeur bracht en, dat zij mij toen 50 Louis d'Or gaf met de woorden, dat ik het geld waarschijnlijk beter kon gebruiken dan zij. Ook koning Eduard was in het Casino bekend om de rijke fooien die hij steeds gaf. Hij was een hartstochtelijk speler en een dier eigenaardige menschen, die steeds een „systeem” aan de speeltafel toepassen om het blinde toeval van de roulette tot geluk te dwingen. Dikwijls zag ik hem aan de speeltafel met een notitieboekje terwijl hij telkens rijen cijfers controleerde en volgens een bepaalde methode speelde, in de stellige overtuiging dat hij de bank zou laten springen; natuurlijk lukte het hem nooit. Koning George, toen nog prins van Wales, vergezelde hem meestal naar de speelzaal, maar hij was geen speler: dikwijls keek hij doelloos toe bij de speeltafels of wandelde in den tuin. Hij scheen zich hier niet te kunnen amuseeren; een enkele maal nam hij plaats aan een der tafels, maar hij speelde lusteloos,

zooals hij zich in deze omgeving steeds eenigszins scheen te vervelen.

De koningin van Spanje wordt de laatste jaren niet meer in Monte Carlo gezien doch vroeger bezocht zij een tijdlang de speelzaal regelmatig. Ik herinner mij van haar een voorval, dat destijds nogal opzien baarde aan de speeltafel. Naast haar bij de roulette zat eens een Amerikaansche, het type van een rijke maar niet zeer beschaafde vrouw, die waarschijnlijk niet wist, dat haar buurdame de Spaansche koningin was. Op een gegeven oogenklik, toen de croupier een flinke winst naar de koningin schoof, vloog de Amerikaansche op en schreeuwde hysterisch: „Dat geld is van mij, die dame is een bedriegster.”

In de onaangename stilte, welke op deze woorden volgde, zei de croupier: „Mevrouw moet haar woorden terugnemen.” De Amerikaansche hield haar beschuldiging echter staande en verliet nijdig de zaal.

De koningin schonk verder geen aandacht aan het geval en speelde door. Intusschen lichtten de beambten van het Casino de booze Amerikaansche in over de indentiteit van de dame, die zij beschuldigd had. Zenuwachtig en geschrokken ging zij toen de zaal weer binnen om de vorstin haar excuus aan te bieden. De koningin gaf op scherpe en geraffineerde manier te kennen, dat zij menschen, die haar een dergelijke beschuldiging toewierpen, als lucht beschouwde en antwoordde: „Ik kan mij niet herinneren, dat iemand mij vandaag van iets heeft beschuldigd.”

Een interessant geval was de ontmoeting in het Casino tusschen den Duitschen kroonprins, grootvorst Nicolaas van Rusland en generaal von Kluck.

Het was in 1913, negen maanden voor het uitbreken van den wereldoorlog, toen nog weinigen dachten aan het dreigend gevaar